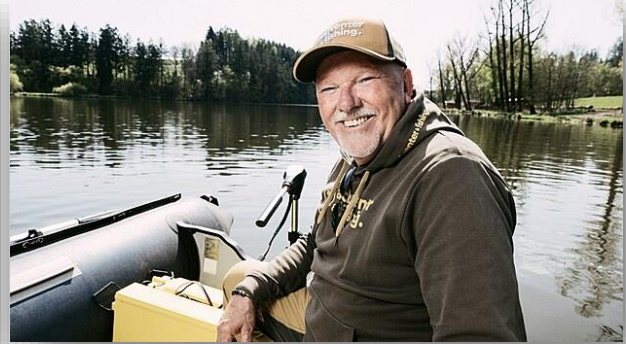
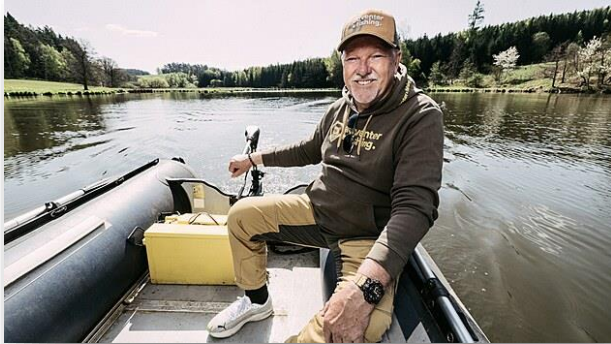

Cigi, caga... Edo, kolikrát to bude?

Legendární masér Poustka vypráví

[Jan Palička](#) 21. června 2024 12:00

Dolů z Martinic od křížku hrkotá staříčkový traktor. Za ním poskakuje návěs, na kterém se snaží udržet čtyři prázdné zrezavělé sudy. Ani gumycuk je nedrží. Na hrázi u rybníka Velký Mastník se řidič těsně vyhne slunečníku, který nedávno povalil, zastaví na šotolině, připne si spadlou kšandu od montérek, zazubí se a poví: „Sousedě, dáte vodu? Nemám čím zalejt jahody.“ Správce rybníka si proti ostrému sluníčku upraví kšiltovku: „Zdravím, sousede. Vemte si, ale je sucho, sám nemám moc na rozdávání.“

Eduard Poustka neumí moc říkat ne. Ani tady u Votic, kde v malebném kraji provozuje parádní sportovní rybaření, natožpak u fotbalové reprezentace, kde odpradávná masíruje, hecuje a po hrstech rozdává dobrou náladu. Na mistrovství Evropy vyrazil posedmý: „I když s umělým levým kolenem se mi nechodí zrovna lehce, pazoury mi pořád slouží, což je pro moji profesi nezbytné.“

Vždycky miloval fotbal a ryby snad ještě víc. Táta ho v pěti letech pod Kácovem posadil k Sázavě, nahodili chlebovou kuličku a bylo. V šestašedesáti si plní sny. Sedí pár metrů od vody, což je pohled, který se neokouká. Když má chuť, vezme prut a zkusí štěstí, ale hlavně se stará. Velký Mastník má deset hektarů, Malý Mastník necelý hektar. Většina plochy je zavodněná, vzadu směrem k rákosí je mokřad plný živin, kam si ryby plují pro potravu. Jinak je nikdo nekrmí: „Vezmu vás tam, ať vidíte ten ráj. Říkám tomu cesta do pravěku.“

Jednou jsme si s Tomášem Rosickým a Petrem Čechem vymysleli, že bychom rádi do hudebního studia. Já a Čechíno na bicí, Rosa na kytaru. Bylo to super a ještě jsme stihli repete.

Pouстка zvolna dokráčí na hráz, nad kterou se tyčí pozoruhodná borovice, která z dálky vypadá jako přerostlá bonsaj. Kolem kanceláře sejde po schůdcích k dřevěnému molu, u kterého se vrtí přivázaný člun. Motor lehce vrzne a jedeme. Vlevo hausbót se dvěma pokoji a plně vybaveným zázemím, včetně koupelny a přímotopů. Na pravém břehu šest rybářských chatek a karavan. Nalevo další dvě chatky a rybářská mola, zázemí jak zvon. Jako perla se třpytí uprostřed rybníku hausbót se slunečníkem na terase. Plus gril, šest postelí, toaleta, koupelna a kuchyňka. Dostanete se tam jedině po vodě, chytat pak můžete na všechny strany a klidně nonstop, když máte energii a motivaci. Je to dokonalý komfort a úžasný zážitek.

Jak se praví v propozicích: v ceně pobytu jsou dvě rybářské podložky, dva podběráky, gumové vědro na polévání ryb, sak na vážení a vypouštění ryb a pět litrů pitné vody na celý den.

Na jaře tu pár dní strávil bývalý spartánský kapitán Bořek Dočkal s rodinou. Občas dorazí judistický šampion Lukáš Krpálek, zato Pavel Nedvěd, Poustkův velký kamarád, zatím čas nenašel, i když slibuje. „Pořád někde trajdá po světě, má spoustu povinností,“ říká s úsměvem Pouстка.

Logicky to nejde spočítat přesně, ale ve vodě žije nejméně 1500 ryb, z toho více než tisíc kaprů, pak štiky, okouni, candáti, líni a jeseteři. V menším rybníku pod strání, na které právě dřevorubec stíná napadené smrky, chytíte i sumce. „Nejtěžší kapři mají až třicet kilo. Největší rybou je u nás jeseter Ferenc (45 kg, 190 cm). Dostal jméno po rybáři, který ho ulovil jako první. Druhá největší je jeseter Eliška (30 kg, 177 cm).“

Chytit můžete, pustit musíte, v tom je celý obchodní figl. Přijedete, zaplatíte, téměř jistě ulovíte a prožijete euforii. „Nic není krásnějšího. Ten boj se soupeřem, kterého máte pod hladinou. Hraju fér, nesmím ublížit. Když ryba ztratí sílu a podlehne, vytáhnu ji, ranku po háčku ošetřím dezinfekcí, poleju ji vodou, pohladím, dám pusinku a něžně pouštím zpátky do vody,“ vypráví Pouстка. Najednou sebou cukne: „Koukej, támhle se to mrsklo jako prase. Ten jeseter měl ke třiceti kilům. A včera to u hausbótu cáklo tak, až jsme se lekli, že nějaký rybář spadl do rybníka.“

„Edo, můžeme poprosit dvě gulášovky s rohlíkem a čtyři piva?“ ozve se Poustkovi v telefonu.

Když odpoví, že za pár minut to bude, v gastro přívěsu ohřeje polévky, natočí svijany a elektrickým autíčkem vyjede k hostům v chatičce: „Rozmazluju je, protože mi to dává smysl. Budou se mít dobře a vrátí se zpět za zážitkem.“

„Dívej, támhle u suchého stromu odpočívají volavky,“ ukáže ze člunu na okraj mokřadu a vypne motor, aby nádherné ptáky nevyplašil. Ještě před covidem tu bylo vrakoviště a smetiště, pak se rodina s mohutnou investicí pustila do díla.

V listopadu 2021 nechali Velký Mastník kompletně vypustit, po znovunapuštění pak nasadili ryby. A teď? V budce vedle recepce hnízdí konipásek, tráva je čerstvě posekaná, na zemi se neváří jediné smítko. Papírové archy s objednávkami, ve kterých reprezentační masér listuje, má plné po okraj: „Za necelé tři roky, co to provozujeme, se rozkřiklo, jaký tu máme servis. Navíc je tu fakt krásně. A nejkrásněji, když zrovna zapadá sluníčko, rybník je ve stínu a na hladině se odráží skála plná borovic.“

Ovšem teď si musí dát od rybníku pár týdnů pauzu, má jináčí šichtu. Po soustředění ve Schladmingu vyrazil na další Euro.

Pro reprezentaci Poustka pracuje pětadvacet let. Mezitím měl dlouhé masérské dvojrole ve Spartě a Teplicích. Jen trenér Jarolím si ho u národního týmu nepřál, zvolil svůj vlastní štáb: „Samozřejmě na to měl právo. A já si konečně užíval na rybách, což ale netrvalo dlouho. Pamatuju si to jako dneska: sednu si u Brandýsa k rybníku, po deseti minutách chytím jesetera, poňuchňám si ho, udělám fotku do sbírky, dám mu pusku na rozloučenou a telefon: Ahoj, tady Jarda Šilhavý.“

Možná tušíte, co následovalo. Listopad 2018.

„Čau, Jaroušku, proč voláš?“

„Jen se chci na něco zeptat, Edo. Neruším?“

„Ty nikdy, povídej. Mám volno, sedím na rybách, sluníčko, jeseter je zpátky ve vodě. Dneska už mě nemůže nic zaskočit.“

„Víš, chtěl bych tě do týmu, Edo.“

„Aha, tak to mě zaskočilo... Beru!“

Nebýt tohoto telefonátu, možná dodnes vyráží z Prahy do Teplic na každodenní štreku, která už ho zmáhala, ale takhle měl jasno.

S bolavým srdcem a velkou omluvou pustil klub, nechal si jen repre. Se kterou kromě jiného zažil...

Euro 2000: „Za trenéra Chovance jsme přijeli jako tajný favorit. Deset zápasů v kvalifikaci, deset vítězství. Jenže místo euforie přišla rána do vazů. Dneska už nebudu nadávat na rozhodčího Collinu, který nás šmiknul, prostě jsme po dvou zápasech měli utrum.“

Euro 2004: „Pravý opak. Každý den pohoda. Teplo, plno skvělých kamarádů, golf přímo u hotelu. Jednou trenér Brückner svolil, aby nám Karel Poborský ukázal proslulou restauraci na útesu blízko Lisabonu. Koukali jsme na oceán a v akváriu ukazovali na ryby, které bychom chtěli připravit k obědu. Panebože, ne! Já přece mouše neublížím. Ale protože bych trhal partu, se zavřenýma očima jsem ťuknul na sklo. To Euro jsme měli vyhrát, sami Portugalci nám přáli. Jenže v semifinále se zranil Méďa (*kapitán Pavel*

Nedvěd) a já pochopil: Ty brd'o, to je špatné. A taky že jo. Řekové nám šoupli hloupý gól z rohu a slz bych se nedopočítal.“

Mistrovství světa 2006: „Začalo se bombasticky, 3:0 s Amerikou. Jenže před druhým zápasem s Ghanou jsem viděl trénink soupeře. Oni jeli jako pily, tak volám Méďovi: Ty bláho, pozor na ně, jsou nadupaní. Prohráli jsme 0:2 a báječně rozjetý turnaj se pokazil.“

Euro 2008: „Nic moc v paměti neutkvělo. Leda vztek, naštvání a slzy, že nám čtvrtfinále proteklo mezi prsty. Už jsem se viděl, jak řvu v kabině, že letíme do Vídně a ono NIC.“

Euro 2012: „Polsko, strašně milé překvapení. Skvělé zázemí, tři zápasy ve Wroclawi, stadion eňoňůno, hotel to samé, i když nás zprvu strašili legionellou. Cítili jsme se jako doma. Jednou jsme si s Tomášem Rosickým a Petrem Čechem vymysleli, že bychom rádi do hudebního studia. Já a Čechíno na bicí, Rosa na kytaru. Bylo to super a ještě jsme stihli repete. A na hřišti jsme hráli tak dobře, že jsme postoupili ze skupiny.“

Euro 2016: „Projeli jsme Francii křížem krážem a prakticky jsme necítili, že jsme na šampionátu. Hlíдали nás policajti se samopaly a každou chvíli upozorňovali na možné teroristické útoky. Zábava mimo hotel? Zapomeňte! Naštěstí Čechíno přitáhl elektronické bubny a v hudebninách koupil i kytaru, kterou mi daroval. Mám ji dodnes. Chodili jsme zkoušet do garáže, což byl skvělý relax. Jenže tohle Euro se nepovedlo.“

Euro 2021: „Opožděný turnaj. Složitá věc s covidem. Všude prázdnost, roušky na tváři. Přitom my mohli přejít přes Dánsko do semifinále. Perfektní práce Jardy Šilhavého. Všichni kluci to zvládli úžasně, základna na Smíchově, odlety tam a tam. Při cestě na osmifinále do Budapešti letuška zavírala přední dveře a omylem vybuchla klouzačka, takže vystěhovat lidi z letadla, vyndat tuny materiálu a začít znovu. I když jsme se museli vrátit zpátky do hotelu, všechno jsme ustáli.“

Mimochodem, ještě předtím fotbalová asociace využila holohlavého maséra jako hlavní tvář pro reklamu. Vzpomínáte? Nafotili ho se zdviženou pravou pěstí na billboardy, které hlásaly, že v covidové době začíná restart: Přijď s námi na stadion.

„Pro legraci člověk udělá leccos. Jenže jako naschvál jsem dostal covid. Aspoň podle testů, které přinesl manažer Libor Sionko rovnou na masérský pokoj. Ležel tam zrovna Tomáš Souček, a jakmile to slyšel, utíkal. Lukáš Masopust, který na masáž čekal, vzal roha taky. Já zběhal, rozklepal se a odjel domů s tím, že do rána dozajista umřu. Otevřel jsem si lahev svátečního whisky, dost jsem ucucnul, abych se nachystal na konec, a ráno nic. Vůbec žádné příznaky. Měl jsem štěstí, že mě covid neporazil.“

Jaké bude asi Euro v Německu?

Ačkoli do balonu kope leda před tréninkem pro srandu, z Poustky se už dávno vyklubal důležitý chlap. Občas se tváří nevrle, když si přečte kritiku, s níž nesouhlasí. Vždycky se totiž staví na stranu hráčů, o které se až úzkostlivě stará.

To on bývá poslední čtvrtstoletí hecířem, který po zápasech pokaždé odšpuntuje šťastný pokřik: „Cigi, caga. Cigi, caga.“

Pokud hrajete fotbal, musíte to znát. Od ligy až po okresní přebor se z vítězné kabiny ozývá prakticky to samé. Poustka zpravidla vrazí do šatny, chvílku se rozhlíží, jestli nikdo nechybí, a pak to rozjede. Ještě během nešťastného semifinále s Řeckem na Eura 2004 si maloval, jak postup do finále orámuje jeho „cigi caga“. Místo toho si sedl do kouta a bulel. Postupem času začal improvizovat. Vymýšlí, šprýmuje, rýmuje. Co někomu připadá praštěné, pro Poustku je mise, na které si dává záležet: „Šašek jsem byl dřív a šaškem jsem i teď.“

Už v Teplicích k tomu přinášel propriety, které potvrzovaly pád soupeře. S Jihlavou nakrájel salám vysočinu, v Olomouci hráčům rozdával syrečky, po vítězství se Slavii zase

červenobílé bonbony, v Brně koupil umělý samopal, coby symbol zbrojovky. Následovaly rýmovačky, při kterých si možná zaťukáte na čelo, ale rozjiveným fotbalistům po vítězství přinášejí tuplovanou radost. A když se Poustka náhodou popletl, spartánský kanonýr Lafata pohotově zavelel: „Klapka! Eda Poustka podruhé.“

Postupně se ze spontánních nápadů stal reprezentační rituál, bez kterého neexistuje dohrát vítězný zápas. Někdy ho Poustka vymýšlí dopředu, jindy si nadává, že nepočkal, protože se výsledek nepodaří. Cigi, caga k tomu patří. Popěvek Vysoký jalovec zrovna tak. Nicméně všechno spouští masérův řev: „Hoši vole, hoši vole...“

Kdyby to šlo, nechá si ten úvod u fotbalových úřadů patentovat. Teď hlavně doufá, že ho nejméně jednou použije během mistrovství Evropy v Německu.

Kdysi ho trenér Brückner pochválil, že je čím dál kreativnější a lepší. Po dvou jarních přípravných výhrách 2:1 pod Ivanem Haškem, kterého ve Spartě potkal jako hráče i trenéra, přitančil do kabiny, máchal kolem sebe rukama a sakroval: „Hoši vole, hoši vole. Dva vítězné přáteláky, já mám radost a vy taky, skvělou partu máme, na Euro se přichystáme.“

Tak snad.

Aby bylo jasno, po remízách se neslaví.

A po porážkách bývá v kabině ticho a prázdno. „A to mě vždycky strašně bolí. Ne snad kvůli tomu, že si nemůžu zakřičet, ale kvůli klukům, kterým tolik přeju.“

Nemyslete si, rybník teď Poustkovi chybí. Nemůže chytat štiky na třpytku, rozvážet ohřátou gulášovku na hausbót, točit pivo rybářům a večer se nekochá, jak nad Mastníkem zachází slunce a na hladině se odráží skála plná borovic. Ale kdyby se ke své vodě vrátil až třeba někdy v půlce července, bude na vrcholu blaha. Češi by totiž měli jistotu, že postupují minimálně ze skupiny. A jejich holohlavý masér by vymýšlel rýmovačky, které oslavují výhry a dodávají sílu.

Zdroj: https://www.idnes.cz/fotbal/euro-2024/eduard-poustka-maser-narodni-tym-euro-vzpominky.A240617_151258_euro-2024_mama?zdroj=euro-2024_hp?source=piano

